

Sudenmyrkky

GILLIAN PHILIP
SUDENMYRKKY

KAPINAENKELIT – OSA 3

Suomentanut Jussi Hirvi

A L L I G A A T T O R I | H E L S I N K I

Sarjassa aiemmin ilmestyneet:

Tulimieli”

Verikivi

Englanninkielinen alkuteos *Wolfsbane*

© 2012 Gillian Philip

Published by arrangement with Rights People, London

www.alligaattorikustannus.fi

ISBN 978-952-7011-11-9

Kannen kuva: LawrenceMann.co.uk

Ulkoasu: Jussi Hirvi

Kirjapaino: Tallinna Raamatutrükikoda

Alligaattori Kustannus

Helsinki 2017

Omistettu Lucylle, Jamielle ja Hayley Nicolille, jotka ovat
hyväksyneet vesihevoset jo aikoja sitten

Sithejä

(ja muita)

Kate NicNiven: sithejen kuningatar

Seth MacGregor (Murlainn): Griogairin ja Lilithin poika, Conalin velipuoli

Jed Cameron (Cuilean): täyskuolevainen; Roryn velipuoli

Rory MacSeth (Laochan): Sethin poika ja Jedin velipuoli

Hannah Falconer: tyttö tuonpuoleisesta

Leonora Shiach: noita, Conalin äiti ja Griogairin rakkausliittokumppani

Griogair MacLorcan (Fitheach): Conalin ja Sethin isä

Conal MacGregor (Cù Chaorach): Griogairin ja Leonoran poika

Stella Shiach (Reultan): Conalin sisarpuoli, Leonoran tytär

Aonghas MacSorley: Stellan (Reultanin) rakkausliittokumppani

Finn MacAngus: Stellan ja Aonghasin tytär

Eili MacNeil: Conalin rakastettu

Sionnach MacNeil: Eilin kaksoisveli, Sethin paras ystävä lapsuudesta lähtien

Liath ja Brannair: Conalin ja Sethin susikumppanit

Nuall MacInnes: päällikkö Dunsterin klaanissa

Gocaman ja Suil: tuonpuoleiseen johtavien vesiporttien varti-joita

Orach, Taghan, Braon, Sorcha, Eorna, Fearn, Carraig, Gruaman, Sulaire (kokki), Grian (parantaja): taistelijoita Sethin klaanissa

Cluaran MacSeumas: päällikkö Katen klaanissa

Nils Laszlo: täyskuolevainen päällikkö Katen klaanissa

Cuthag, Gealach, Turlach: taistelijoita Katen klaanissa

Liusku: lammyr

Alasdair Farquhar-Stewart: kaiku menneisyydestä

Purppura kuun pirkkottaa
kun nainen yössä vaeltaa;
ja aamutaivas tuskainen
on enkelveren punainen.

Siis tässä mielen murheista
ja tässä sydänsuruista;
ja hulluudesta, hurmasta,
ja vielä omatunnosta,
se on pahin kaikista.

— *James Hogg: A Witch's Chant*

uukiven värisessä maailmassa saattoi piillä mitä hyvänsä. Valoa oli kyllä riittämiin, mutta se oli kuin soikaistuneen silmän tasaista maidonvalkeutta. Mies ei nähnyt mitään. Sumu painautui vasten rantaniittyä ja hiljensi kaikki äänet.

Kuusenlatvat hänen yllään erottuivat juuri ja juuri harmaudesta. Maassa hänen ympärillään kasvoi heinää. Muuta hän ei nähnyt, eikä hänellä ollut aikomustakaan liikahtaa.

Turlach seiso i aivan hiljaa eikä olisi halunnut edes hengittää sakeaa ilmaa. Se vaati ponnistelua, ja lisäksi häntä hermostutti. Hänen sydämensä hakkasi, ja äkkiä hänen oli pakko vetää henkeä. Ilma maistui suovedeltä, mädiltä kaisloilta ja mudalta. Hän olisi halunnut sylkäästä.

Hän oli hiukan tolaltaan, mutta tiesi missä oli, ja se oli tärkeintä. Hän tiesi kuinka kaukana linnoitus oli ja millaiset mahdollisuudet hänellä oli päästä sinne. Ja jos hän valitsisi oikean suunnan ja liikkuisi hiljaa ja nopeasti, hän voisi päästä perille muutamassa tunnissa.

Se oli kuitenkin uhkayritys. Hän ei halunnut tehdä huonoa valintaa.

Hän tiesi, että he olivat hänen kannoillaan, ja vieläpä lähellä. Takaa-ajajia oli kaksi. He eivät olleet hänen ystäviään, eikä heillä ollut ketään mukanaan. Kukaan muu ei tiennyt. Kukaan ei tiennyt, missä hän oli. Tai miksi.

Turlach värähti. Kosteus tuntui karkeana hänen kurkussaan.

Iolairea ei ollut saatu kiinni, häntä ei ollut raahattu takaisin kuningattaren linnoitukseen. Hän oli päässyt turvaan vihollisalueelle. Mutta Iolairella oli tuolloin kaksi vuotta sitten ollut he-

vonen, sää oli ollut sellainen että saattoi nähdäkin jotain, eivätkä he olleet arvanneet, ettei hän palaisi. Ja he olivat joka tapauksessa tietäneet voivansa tappaa hänet myöhemmin. He olivat menettäneet Iolairen. He vihasivat ajatusta, että heillä oli ollut keskuudessaan luopio. Kukapa *sitä* ei vihaisi. Mutta hänen, Turlachin, kohdalla oli kyse enemmästäkin kuin rakkaudesta, uskollisuudesta ja ylpeydestä.

Huvittavaa kyllä, hänelle ei ollut tullut mieleenkään mennä kertomaan tietojaan Kate NicNivenille. Hän oli yksinkertaisesti häipynyt niin nopeasti kuin pystyi. Mutta vaikka Cuthagin suunnitelma oli saanut kuningattaren epäröimään, Turlach tiesi luissaan että ajatus silti kiehtoi Katea. Kate ei ollut rangaisnut miestä mielellään, ja hän oli selvästikin odottanut, että saisi liittää hänet taas joukkoihinsa. Kuningatar kylläkin vastustelisi Cuthagin houkuttelua ja maanittelua, mutta vain jonkin aikaa ja vain näön vuoksi. Turlach ei halunnut väitellä kuningattaren kanssa.

Hylkiö palaisi siis takaisin. Heti kun Turlach oli nähnyt hänet linnakkeen syvimmissä tunneleissa, heti kun hän oli kuullut tämän kehuskelut ja Cuthagin naurun, hän oli tiennyt että hänen oli aika häipyä. Tilaisuuksia oli vain yksi.

Hän vain toivoi, että olisi pitänyt vähemmän ääntä.

Ne kaksi olivat huomanneet hänen pakonsa, eivätkä he voineet sallia että hän pääsisi vihollislinnakeeseen, kun otti huomioon, millaista kerrottavaa hänellä olisi Seth MacGregorille. Hän ei saisi sellaista etumatkaa kuin Iolaire oli saanut. Takaa-ajajilla oli pakottava syy estää Turlachin pako.

Hän hieroi kylmiä käsivarsiaan. Hänen täytyi lähteä liikkeelle. Jollei hän lähtisi pian, he vainuaisivat hänet joka tapauksessa, ja täällä hän olisi ansassa kuin rotta.

Varovasti hän kahlasi matalassa vedessä eikä olisi halunnut häiritä sen sileää pintaa. Vesikasvit kasvoivat täällä rehevinä, ja hän tiesi kulkevansa pois päin järven rannasta, vaikka vesi ei juuri tuntunutkaan syvenevän. Pohjamudasta kuului maiskahtelevaa ääntä.

Hän voisi estää heitä saamasta vainua, tai hän voisi estää heitä kuulemasta häntä. Molempiin hän ei pystynyt. Hän ei vain ollut arvannut, että nousisi sumu.

Vesilintu ampaisi liikkeelle hänen edestään ja kohosi kaakattaen ja vettä räiskyttäen lentoon. Hullun vaiston ajamana hän syöksähti linnun perään, kompasteli ja jäi sitten hiki otsallaan tuijottamaan linnun katoavaa varjoa. Se hävisi maidonvalkeaan sumuun, mutta linnun oli täytynyt taas laskeutua, koska sumun seasta ilmestyi näkyviin vedenpinnan väreitä. Veri kylmeni hänen suonsaan hänen katsellessaan, miten väreet lopulta asettuivat. Järvessä oli muutakin ja paljon pahempaa kuin metelöivät vesilinnut. Jopa pahempaa kuin häntä takaa ajavat sotilaat.

Äkkiä Turlach tiesi tehneensä mahdollisimman huonon siirron. Oli typerää asettaa itsensä alttiiksi sekä maalta että järveltä käsin uhkaaville vaaroille. Hän lähti nopeasti kahlaamaan kohti epämääräistä rantaa ja puski kaisloja tieltään. Hänen kannoillaan kulkevat miehet olivat sentään ihmisiä, olivatpa miten julmia hyvänsä. Hän koettelisi mieluummin onneaan heidän kanssaan kuin odottaisi liekaan vangitun lampaan lailla järvessä asuvan olennon ilmestymistä.

Hän kiersi niin läheltä rantaa kuin suinkin ja seurasi valppaana vedenpinnan pienintäkin värähdystä. Mutta sumusta voisi olla hänelle yhtä hyvin hyötyä kuin haittaakin. Hän oli antanut lapsuusaikaisten pelkojen säilyttää itseään, kun hänen olisi sitä vastoin pitänyt käyttää sumua hyväkseen. Nyt hän oli vihainen itselleen, ja siitäkkin oli apua.

Kuusikkoinen mäenrinne oli paras valinta. Hän tunsu olonsa paremmaksi ylittäessään soista rantakaistaletta ja päästessään kauemmas vedenrajasta, ja vaikkei hän olisi halunnut kokonaan luopua sumun tuomasta näkösuojasta, se kuitenkin oheni hänen kiiwetessään ylemmäs, mikä helpotti liikkumista. Hänen päämääränsä oli mäennyppylän tuolla puolen, vain muutaman tunnin matkan päässä, ja ensimmäistä kertaa pitkään aikaan hänestä alkoi tuntua, että hän sittenkin pääsisi perille. Tukevalle maalle päästyään hän

kiristi vauhtiaan, ja vain kerran hän kompasteli jalan osuttua pie-
neen, aluskasvillisuuden peittämään ojaan. Hän pysähtyi hengästy-
neenä ja vilkaisi taakseen.

Ensin hän luuli auringonsäteen tunkeutuneen raskaan usva-
verhon läpi: yksi ainoa häikäisevän kirkas valonsäde. Hetkessä hän
kuitenkin tajusi että valo oli ainakin puolikkaan maankiertoa vää-
rällä suunnalla. Aurinko oli hänen takanaan ja näkyi juuri ja juuri
sumun yläpuolelta. Edessä näkyvä valo oli teräksen heijastus.

Turlach ampaisi juoksuun.

Epätoivoissaan hän nousi vinottain ylös jyrkkää rinnettä. Hä-
nen hengityksessään kuuluivat paniikki ja silkka raskaus. Mutta ka-
vioiden äänet lähestyivät kahdesta suunnasta, edestä ja takaa. Hän
vaihtoi suuntaa, syöksyi päätä pahkaa alamäkeen, kompasteli ja
kaatui lopulta rähmälleen rantaveteen. Vielä kömpiessään jaloilleen
hän sai kovan iskun ohimoonsa ja kaatui takaisin veteen.

Hän kohottautui mudasta käsiensä ja jalkojensa varaan eikä
päässyt seisaalleen. Eikä se johtunut uupumuksesta tai maastosta.
Se johtui hänen petollisten jäsentensä hillittömästä vapinasta. Hän
voi pahoin häpeästä eikä pystynyt nostamaan katsettaan.

”Karkuri.” Silkinpehmeä ääni soi pilkallisena. ”Katsos vain
karkuria.”

Turlach sulki silmänsä, kyykistyi kantapäätensä varaan ja pon-
nistautui sitten huohottaen seisaalleen. Kun hän puristi kädet tar-
peeksi lujasti nyrkkiin, vapina asettui hiukan. Vain hiukan. Hän syl-
ki suustaan mutaista vettä ja nosti katseensa armottomiin silmiin.

”Kaduttaako yhtään, Turlach?”

Hitaasti hän pudisti päätään. ”Te pelaatte todella pitkällä täh-
täimellä.”

Naurua. ”Mehän olemme sithejä! Miten muuten voisi pelata?”

”Voisi pelata pelejä, jotka eivät pilkkaisi sitä, mikä on pyhää.
Kuulin, mitä te kusipäät tarjoatte Katelle. Se ei ole oikein.”

”Oikein on se että me voitamme. Väärin...” ja nyt äänessä oli
taas ivallinen nuotti, ”väärin on se, että kuolemme törkyisinä ja
tuskissamme juostuamme ensin pakoon kuin pahaiset kanit.”

Kaduttiko häntä? Hän oli varma että kuolisi. Pulmana oli, että Turlach oli kyllin vanha muistamaan tuon miehen ja sen ajan, jolloin mies oli edellisen kerran piinannut sithejen maata. Hän oli kyllin vanha muistaakseen tuon raakalaisen maineen. Miksi muuten hän olisikaan paennut? Aiemmin Turlach oli ehkä jo elätellyt epäilyksiä, mutta mikään muu kuin tämä mies ei olisi saanut häntä jättämään omaa klaaniaan. Ja mitä tuli uuteen taitoon, jonka mies oli tuonut mukanaan seikkailuiltaan tuonpuoleisessa, sovitustalustaan, jota hän tarjosi kuningattarelleen: vain sellainen noituuden kiero väännös oli voinut innostaa Turlachin uhkayritykseensä, taivoittamaan MacGregoria, jotta voisi varoittaa tätä.

Ja hän oli epäonnistunut.

Hän veti huulensa irvistyksen. Sen lähemmäs uhmakasta hymyä hän ei päässyt. ”En olisi kuitenkaan taistellut teidän puolellanne.”

”Sepä vahinko.”

Jääkylmä katse hänen taakseen, tuskin havaittava nyökkäys, ja Turlach tunsu terävän miekan viillot nilkoissaan. Maa katosi hänen altaan ja hän putosi kuin ammuttu lintu. Järkytys turrutti hänet usean pitkän sekunnin ajaksi, ja sitten hänen hyödyttömissä jaloissaan välähti ankara kipu. Hän kouristi nyrkkeihinsä paksua liejua ja painoi kasvonsa märkään maahan estääkseen itseään huutamasta.

Kaksi taistelijaa seisoivat hänen yllään ja mutisivat jotain, mistä hän ei saanut selvää, koska hänen päässään kaikui huuto. Jalka töytäisi hänen kylkiluitaan, ja veren tahrима miekka kutitti hänen niskaansa.

”Älä, Cuthag.” Taas tuo laulava, tyytyväinen ääni.

Cuthag. Tee se nyt heti. Hän itsekin haistoi oman verensä, ja olennon vainu oli vielä tarkempi.

”Aurinko laskee.”

Tee se.

”Se on tähän aikaan nälkäinen.”

Cuthag naurahti hiljaa ja veti miekkansa kärjen Turlachin kurkulta.

Cuthag. Tee se.

Se oli pelkkä sisäinen rukous. Ei mitään, mitä hän antaisi kummankaan noiden kuulla. Viimeinen, mitä hän saattoi tehdä, oli sulkea mielensä näiltä kahdelta.

”Turlach-parka. Se haistaa pian hänet. Mutta parempi varmistaa asia.”

Saapas potkaisi hänen ympärillään vellovaa verensekaista lietettä, ja sitä lensi märkinä paakkuina ympäriinsä.

”Eiköhän lähdetä?”

Turlach kuuli heidän nousevan pelosta hirnahtelevien hevostensa selkään, muttei enää kuunnellut, kun he ratsastivat tiehensä pahaenteisen kiireesti. Hänellä olivat mielessään toiset kavionäät, joiden hän tiesi pian lähestyvän.

Valkoinen sumu tummeni harmaaksi, ja ilma viileni. Hän ei potkisi, hän ei kamppailisi ja sätkisi ja vetäisi petoa rannan kalan lailla puoleensa. Hän ei halunnut etäännyvien tappajien kuulevan huutoaan. *Pysy hiljaa, Turlach.* Sitä paitsi kalseassa hämärässä, hänen mielensä hiljaisuudessa, välkähteli hienoinen eloonjäämisen toivo.

Äkkiä toivon pilkahduksen sammutti veden kuohahdus, kun olento nousi pintaan. Kavion kopsahdus kiveä vasten, kysyvä hirnahdus. *Hyvät jumalat. Älä liiku. Älä hengitä.*

Ei ollut mitään mihin tarttua, paitsi sormien välistä pursuileva lieju. Hän vapisi, kiristeli hampaitaan, sulki silmänsä ja yritti olla näkemättä ja kuulematta.

Olento ravasi lähemmäs, seisahtui hänen veristen jalkojensa ylle, tökki hänen päätään kaviollaan ja kiskaisi häntä kokeeksi hiuksista. Kuuma kieli nuolaisi hänen niskaansa. Ja äkkiä Turlach päätöksistään huolimatta potki, kiemurteli ja ryömi epätoivoisesti tahmeassa mudassa, kiskoi käsillään itseään kohti turvaa, jonne ei koskaan pääsisi.

Olento lakkasi leikkimästä. Kun se tarttui häneen hampaillaan, ravisti häntä kuin rottaa ja alkoi ruokailla, hyödyttömän taistelun kouristukset eivät enää olleet lainkaan tahdonalaisia. Eikä Turlach enää tiennyt, että hänen huutonsa kajahti halki kostean ilman.

Rory

Ei siis tarvinnut kuin kesyttää vesihevon.

Kaikki itseään kunnioittavat sithet osasivat käsitellä vesihevosia, tai niin isäni ainakin jaksoi minulle toistella. Jos hän pystyi siihen, niin kuka tahansa pystyisi. Ja hän oli ollut minua paljonkin nuorempi kesyttäessään oman sinisen kimonsa. Ja kuten edesmennyt, pyhimyksen asemaan korotettu Conal-setäni (jota en edes muista) kerran oli sanonut, *mikään ei ole sen vertaista*. (Vaikken muistakaan häntä, minulle on silti läpikotaisin tuttua kaikki, mitä hän on ikinä sanonut.)

Oli miten oli, en nähnyt tässä ongelmaa. Eikä isänikään.

Ehkä juuri se olikin ongelma.

Seth oli tällä kertaa hyvällä tuulella, iloinen ja huoleton. Oliko kukaan koskaan sanonut, että vesihevosien kesyttäminen olisi helppoa? Ei edes hänkään, ei ennen kuin nyt.

Hänen mielialansa oli silti tarttuvaa laatua. Ehkä se johtui säästä. Ratsastimme kahdestaan linnakkeesta nummelle, jota kirjoivat kastehelmet ja usvaisessa auringossa kiiltelevät hämähäkinverkot. Kukkulat häämöttivät kaukaisuudessaan epätodellisen hämäriä, mutta tiesin, että kun aurinko nousisi korkeammalle, päivästä tulisi kuuma kuin pätsi. Isäni virnistys ei ollut asettunut kertaakaan sen jälkeen kun hän ennen auringonnousua oli kiskonut minut vuoteistani. Ja tähän aikaan vuodesta aurinko nousi aivan helvetin aikaisin.

”Älä puhu rumia”, hän sanoi poissaolevan tuntuisesti.

Vilkaisin häntä puolittain paheksuen ja suojasin mieleni. Hän naurahti.

”Toivottavasti et odota liikoja”, sanoin hänelle.

”En tietenkään.”

Odotti hän. Niin hän aina teki.

Pikkuinen järvi näytti kesäasussaan harmittomalta ja houkuttelevalta. Se näytti kokoaan pienemmältä, koska sen rantoja kiersi rehevä kaislaa ja heinää kasvava vyöhyke. Seth ratsasti hevosensa vuohisia myöten veteen ja löysäsi ohjokset hevosen niskaa vasten. Sinisen kimon hän oli jättänyt linnakkeelle. Hän sanoi, ettei kannattanut ärsyttää vesihevosta tuomalla paikalle sen lajikumppania. Sen sijaan hän oli ottanut ruunikon, jota ei paljoa näyttänyt ilahduttavan, että oli ilmeisesti korvattavissa. Se viskoi päätänsä ja tarpoi vedessä hermostuneen oloisesti.

Seth taputti sen niskaa ja mumisi sille hajamielisesti samalla kun tarkkaili vedenpinnan väreitä. ”Siitä vain sitten, Rory.Voit aloittaa.”

Oma hevoseni ei halunnut yhtä kauas rannasta, enkä voi syyttää sitä. Liu’uin alas sen selästä ja kiinnitin ohjokset kaatuneen puun rungontynkään. Sitten kahlasin rantaveteen. Vesi ei ollut kylmääkään. Kaislojen seasta ilmestyi liejukana, joka käänsi punaisen otsakilpensä minua kohti ja poistui sitten kaikessa rauhassa osmankäämien sekaan.

”Ei se taida olla paikalla”, sanoin.

”Ei se vielä olekaan.” Hänen äänessään oli kärsimättömyyden häivähdyks. ”Kutsu sitä.”

Avasin mieleni suojauksen, keskityin, suuntasin ajatukseni järven kimaltelevan pinnan alle. Päässäni soiva laulu oli hyvinkin tuttu. Olin oppinut suoraan isäni aivoista, miten vesihevoselle piti laulaa äänettömästi, ja olin edellisenä iltana linnakkeella harjoitellut kunnes olin melkein hypnotisoinut itseni.

Seth kumartui etukenoon satulassaan, ja tajusin hänen pidättävän hengitystään.

Jokin liikahti vedenpinnassa. Vesilinnut vaikenivat. Tiesin mitä odottaa, mutta silti peräännyin kiireesti, kun otuksen pää rikkoi veden kalvon.

Se oli silkkaa lihasta, kiiltelevää nahkaa ja vimmaa. Sen leuat olivat ammoltaan, korvat päätä vasten, ja harmaassa harjassa roikkui vesikasveja. Niskalta ja otsalta valui vettä kuin putouksesta, kun se heilautti päätänsä ja suuntasi mustien hainsilmiensä tutkimattoman katseen minuun.

Katsoimme toisiamme loputtoman hetken ajan, ja sitten se syöksähti kiljahtaen eteenpäin. Se kahlasi rantaan ja räiskytti kavioillaan vesiryöppyjä ilmaan. Kun vettä oli enää sen kintereisiin asti, se pysähtyi tuijottamaan.

Ainakaan isäni ei pystynyt puuttumaan tilanteeseen. Hänellä oli täysi työ hillitä ruunikkoaan, joka perääntyi ja korskui kauhuisaan. Kun Seth oli saanut hevosen aisoihin, vesihevonen oli jo niin lähellä minua että tunsin sen kuuman henkäyksen poskellani. Se paljasti hampaansa ja tunnusteli niillä hiuksiani.

Luulin että sydämeni pysähtyisi.

”Jatka lauluasi”, Seth huudahti. ”Älä päästä sitä vielä mieleesi.”

Se ei ollut kovin vaikeaa – se kävi melkein itsestään, kunhan hän lopettaisi häiritsemästä. Itse asiassa epäilin, saisinko tätä äänetöntä laulua koskaan vaikenemaan. Tietenkään henkisen etäisyyden säilyttäminen ei sinänsä riittänyt estämään vesihevosta syömästä minua. Jos sitä huvittaisi tehdä niin.

Kohotin vapisevan käteni sen harjaan. Se tuntui silkinpehmeältä. Ei olisi uskonut, että se pystyisi harjajouhillaan tarttumaan käteeni ja pitämään kiinni. Päässäni laulu oli asettunut yksitoikkoiseksi ja toistuvaksi litaniaksi, ja pystyin laulaessani keskittymään otukseen. Että sen maidonvalkean nahkan alla saattoi ollakin tällaista lämpöä ja voimaa! Nyt ensimmäistä kertaa en tehnyt tätä isäni vuoksi. Ensimmäistä kertaa minä itse halusin tämän hevosen, kiihkeästi.

Tartuin nyrkilläni sen harjaan lähelle säkää. Siirsin painoani, jotta voisin hypätä sen selkään.

Otus liikahti äkkiä sivulle. Sitten se kiljahti ja iski päänsä rintaani. Keuhkoni tyhjenivät, ja tähdet räjähtelivät silmäluomieni alla. Kompastelin, mutta pääsin taas pystyyn juuri ajoissa nähdäkseni sen hyökkäävän hampaat paljastettuina.

Heittäydyin mutaiseen rantaveteen ja kuulin otuksen kavioiden jysähtävän kummankin puolen päätäni. Vesiroiskeet kastelivat minut, enkä nähnyt, kun se sukelsi takaisin järveen, mutta kuulin valtavan loiskahduksen ja vesilintujen pelästyneen kaakatuksen.

Kohottauduin kyynärpäitteni varaan, ja isäni hiljaisuus ryvetti minua yhtä paljon kuin mutavesi. En halunnut kohottaa päätäni. En enää koskaan.

Loputtoman hiljaisuuden jälkeen hän hengähti.

”No”, hän sanoi, ”se taisi olla kylläinen. Onneksi.”

Veljeni oli kertonut minulle Hunnun takaisesta maailmasta, kauheasta ja vaarallisesta tuonpuoleisesta. Joskus mietin, millaista mahtaisi olla elää siellä. Joskus uneksinkin paikasta, jossa soitettiin lastensuojeluun, jos vanhemmat olivat lähettäneet pojan kouluun vääränlaiset hanskat käsissään.

Ponnistauduin ylös ja pyyhin ryönän ja vesiheinät vaatteistani niin hyvin kuin taisin. ”Olen pahoillani”, mutisin.

”Ei tarvitse”, hän sanoi lyhyesti ja käänsi hevosensa tulosuuntaan. ”Se oli selvästi mahdoton tapaus.”

”Luulin, ettei sellaisia ollutkaan”, sanoa napautin.

”*Selvästikin on.*”

Hän tarkoitti, että jos hänen poikansa ei pystynyt sitä kesyttämään, kukaan muukaan ei pystyisi. Ja olisin halunnut kesyttää sen, todistaakseni hänelle, että hän oli väärässä, mutta tiesin etten koskaan tekisi niin. Ja tällä kertaa, kun kiskoin itseni hevosen selkään, pidin huolen siitä, että mieleni suojaus oli täydellinen. En pelännyt, että Seth huomaisi minun pelkäävän epäonnistumista. En vain halunnut hänen tietävän, kuinka paljon hänen pettymyksensä merkitsi minulle.

Ei minulla ollut sellaista ongelmaa, että olisin pelännyt vesihevosta jotenkin liiaksi. Siniseen kimoonkin olin tottunut. Pystyin ratsastamaan sillä yksinäni, ilman isää. Mikä suoraan sanottuna ärsytti häntä aivan hemmetisti. Minun ei olisi pitänyt pystyä siihen. Mutta oli paljon muutakin, mihin minun ei olisi pitänyt pystyä. Se ei estänyt minua tekemästä sitä kaikkea.

Paitsi etten sitten pystynytäkään tähän yhteen asiaan, jonka tosiaan olisin halunnut tehdä ja joka olisi nostanut minut isäni arvoasteikolla aivan uudelle tasolle. Tuijotin näreissäni järvenrantaa ja pyyhin mutaa kasvoiltani.

”Kuule”, hän lopulta sanoi, kun hevosemme astelivat rauhallista käyntiä kohti linnaketta. ”Unohda se. Ei sillä ole väliä. Ei se ole mitenkään pakollista.”

”Jos se ei olisi”, huomautin kylmään sävyyn, ”et olisi sanonut tuota kolmeen kertaan.”

”Jesus sentään, Rory. No, en sitten yritä saada sinua paremmalle tuulelle.”

”Ei sinun tarvitsekaan.” Mikä oli vale. Jollen koskaan pystyisi olemaan hänen veroisensa taistelija, olisin ainakin voinut olla hänen veroisensa vesihevosen selässä. Paitsi etten näköjään voinut.

”Emme me ole mitään hiton kilpailijoita. Olet poikani, et harjoitusvastustajani.”

Kasvoni hehkuivat. ”Sinun ei ollut tarkoitus kuulla tuota äskeistä. Lakkaa kuuntelemasta.”

”Suojaa sitten mielesi paremmin.”

Tein niin. ”Ensi kerralla anna minun tulla yksin. Sinä se häiritset keskittymistäni.”

En vähään aikaan katsonut häntä, koska hän ei vastannut. En halunnut tietää, minkä verran tuo äskeinen oli loukannut häntä. Vaikkakin hän varmaan uskoi, ettei se näkyisi päälle päin.

”Unohda se”, hän lopulta sanoi. ”Tiedät aivan hyvin, miksemme anna sinun kuljeskella omin päin.”

”Olen neljäntoista. Milloin ajattelitte antaa minun kasvaa aikuiseksi?”

”Ehkä sitten kun alat käyttäytyä kuin aikuinen? Hei!”

Olin iskenyt kantapäätäni harmaan hevoseni kylkiin ja olin jo kaukana hänestä ennen kuin hän ehti lähteä perääni. Mutta ei hän sitten lähtenytkään. Olin matkalla linnakkeelle, ja hän tiesi sen. Hän ehkä halusi olla hetken yksinään, aivan kuten minäkin halusin päästä hänestä hetkeksi eroon. Hän pelkästään huusi varoituksen perääni.

”Jollet pysty kesyttämään omaa vesihevosta, se ei tarkoita, *että saisit mennä lähellekään minun sinistä kimoani.*”

Selvä.

Jäi nähtäväksi, kuinka pitkälle hän menisi estääkseen minua.

Kate

Kate ei ollut tottunut vihaisuuteen. Äkillisiin raivon leimahduksiin kylläkin, ja sellaiset hoituivat ruoskinnalla, joukkoteloituksella tai, jos hän piti tekijästä, pelkällä nöyristelevällä anteeksipyynnöllä. Mutta tämä oli toista, tämä jäytävä raivo, liikkumaton möykky, joka päivä päiväältä paisui hänen vatsassaan kuin ei-toivottu lapsi. Sitä ei voinut olla ajattelematta. Hän tiesi, että Laszlo olisi halunnut istuttaa hänen vatsaansa oikean lapsen siinä typerässä toivossa, että voisi sillä tavoin varmistaa asemansa. Mutta oli melkein varmaa, että se ei onnistuisi, joten Laszlon epävarmuus ärsytti vain hiukkasen, ja hänen jatkuvat huomionosoituksensa tarjosivat aivan miellyttävää huvitusta.

Kate kuljetti sormenpäätään miehen selkärankaan pitkin ja sai tämän liikahtamaan ja ynähtämään hiljaa. Mies makasi oikosenaan peittojen seassa, heräsi, käänsi päätään Kateen päin ja hymyili.

”Uusi päivä, uudet kujeet”, Kate melkein laului.

”Ei vielä.” Mies veti Katen takaisin makuulle. Muutaman sekunnin ajan Kate harkitsi periksi antamista, mutta kiskoi lopulta käsivartensa miehen otteesta ja heilautti jalkansa lattialle. Miehen nälkäinen katse seurasi häntä.

”Mitä se hemmetin Cuthag oikein tahtoo?” Hän murahti. ”En pidä siitä miehestä.”

”Ei hänestä tarvitse pitää. En ole koskaan tuntenut toista niin luotettavaa taistelijaa. Nousehan nyt.”

Miehen silmissä välähti jotain kapinallista, mutta hän voitti sen, mikä olikin järkevää. Kun hän kiskoi itsensä vuoteesta ja tarttui vaatteisiinsa, Kate suuntasi häneen erityisen anteeksiantavaisen hymyn. Hän ei pannut pahakseen kapinallisuutta, kunhan se pysyi lyhytaikaisena ja päättyi katumukseen. Mutta se toinen kapinalli-